

נַעֲמִי בֶן-גּוֹר

הוֹבֵלֵצִים

איורים: גיל-לי אלון קוריאלי

Naomi Ben-Gur

MONSTRASH

Copyright © 1994

Miskal - Yedioth Ahronoth Books and Chemed Books
P.O.B. 37744, Tel-Aviv, 61376, Israel

כל הזכויות שמורות © 1994
ל משכל - הוצאה לאור והפצה בע"מ
מיסודן של ידיעות אחרונות וספרי חמד
ת"ד. 37744 תל-אביב 61376

עיצוב עטיפה: גיל-לי אלון קוריאל

סדר: ע.נ.ע. בע"מ

הפרדות: ד.ש.מ. בע"מ

הפקה: טפר בע"מ

אין להעתיק ספר זה או קטעים ממנו
בשום צורה ובשום אמצעי (אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר)
ואין לתרגם ממנו או לשכפל ממנו
ללא אישור מפורש בכתב מהמוציא לאור

מסת"ב X 965-448-093 I.S.B.N
דאנאקוד 362-1201

נַעֲמִי בֶן-גּוֹר

הַזֵּבֶלֶצֶת

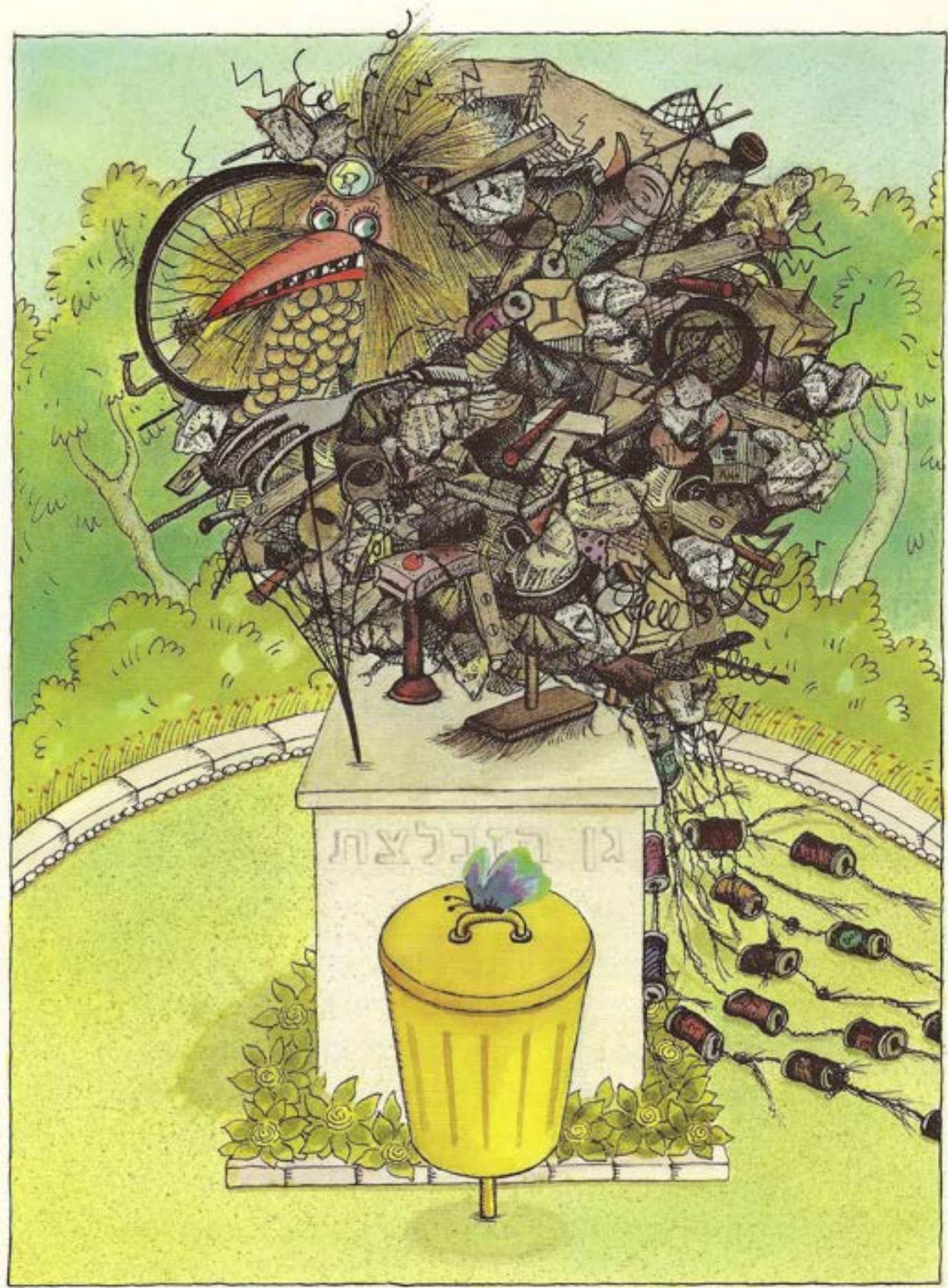
איורים: גיל-לי אלון קורנאל

ידיעות אחרונות • ספרי חמד

בשכונה אחת, ששמה שכונה א-ב, עומד פסל מקור גור פורח.
 זהו פסל הזבלצת, ועל שמו נקרא הגן – גן הזבלצת. הילדים
 אוהבים לבוא לגן הזבלצת, להתנדנד בנדנדות, לגלש במגלשות
 ולשחק בחול הזהב שבארגז החול. כשהם מתעייפים קצת, הם
 יושבים לנוח על אחד הספסלים. אז הם אוהבים לשמץ שוב
 ושוב את ספורו של הפסל.

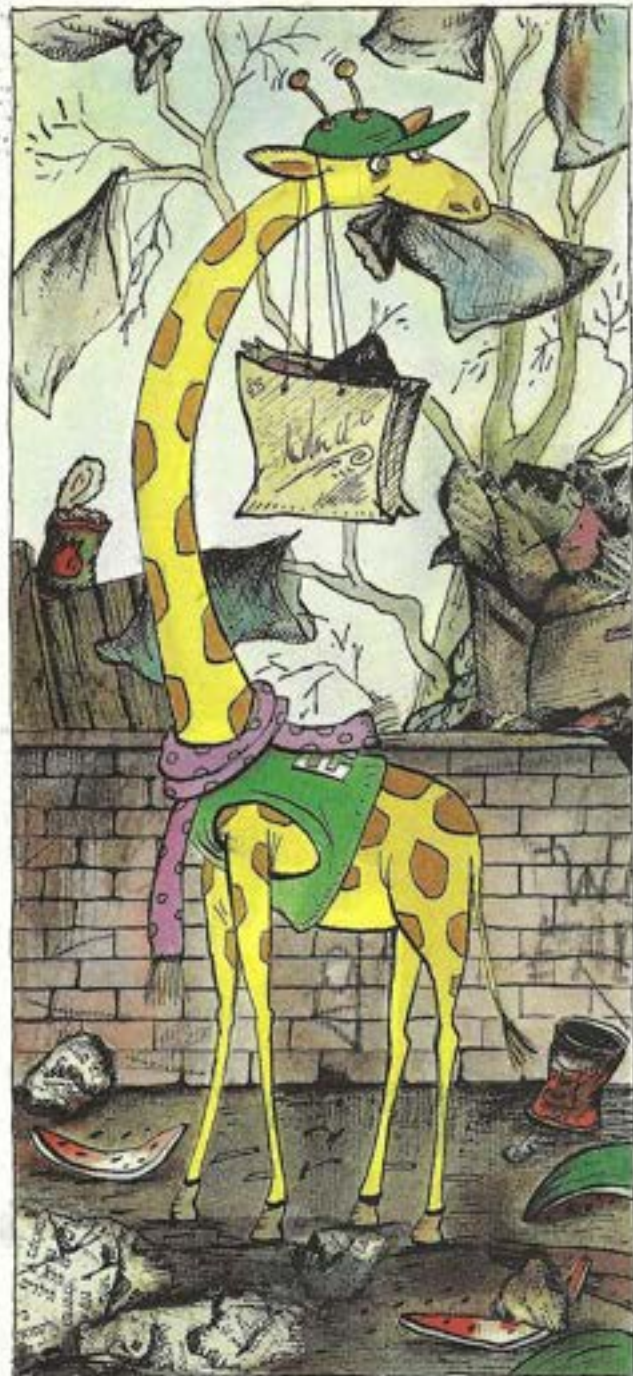

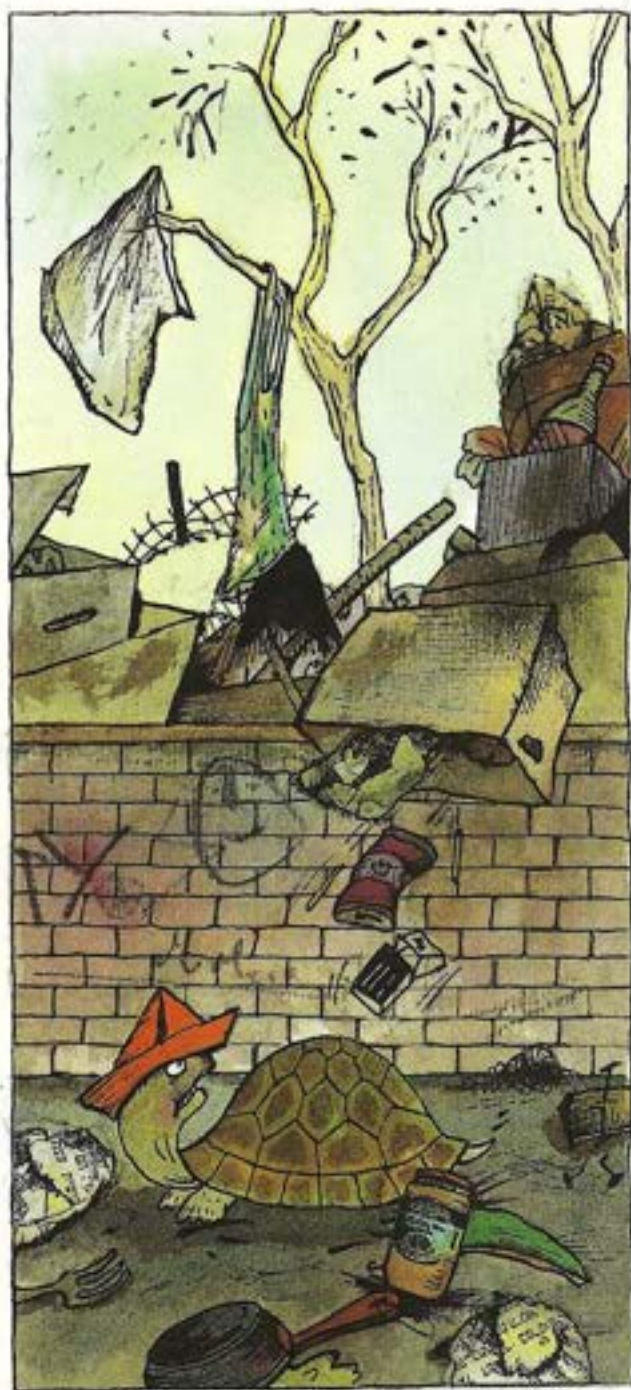
זֶה הָיָה לִפְנֵי שָׁנִים רַבּוֹת, כְּשֶׁשְׂכוּנָה א-ב הָיְתָה עֲדֵין שְׁתֵּי
 שְׂכוּנוֹת צְמוּדוֹת זֹלֹז, שְׂכוּנָה א' וְשְׂכוּנָה ב'.
 בְּשְׂכוּנָה א' הִתְגַּלְגְּלוּ עַל הַמַּדְרָכָה חֲתִיכוֹת אֲבִטִּים רָקוּב,
 בָּאוּר חֲגוּ פִסּוֹת נִיר שֶׁהִתְרוֹמְמוּ מִן הָאֲדָמָה, וּבֵין הַצְמָחִים
 שָׁנְבְּלוּ בְּעֲצִיצִים נֶעֱרְמוּ בְּדִלֵי סִיגְרִיּוֹת.
 בְּשְׂכוּנָה ב' טִילוּ עַל הַמַּדְרָכָה מוֹשִׁיּוֹת, בָּאוּר הַתְּעוֹפְפוֹ
 פֶּרֶפְרִים בְּשִׁלְל צְבָעִים, וְאֵת הַצְמָחִים שֶׁלְּבָבוּ בְּעֲצִיצִים הַקִּיפוּ
 אֲבָנִים קִטְנֻטוֹת לְבִנְבְּנוֹת.

תושבי שכונה ב' לא רצו שהמושיות שלהם ילכו לאבוד
 בין חתיכות אבטיח רקוב ושהפרפרים שלהם יתבלבלו בין
 פסות הנזר המעופפות של שכונה א'. הם קמו לילה אחד ובנו
 גדר-אבנים בין שתי השכונות.

בשכונה אי גרו ארבעה חברים.
הג'ירפה תרו שאתהבה להפריח באויר שקיות פלסטיק.
הפלה חדקיה שנהנתה להמטיר עם החדק שלה קלפות של
גרעינים.

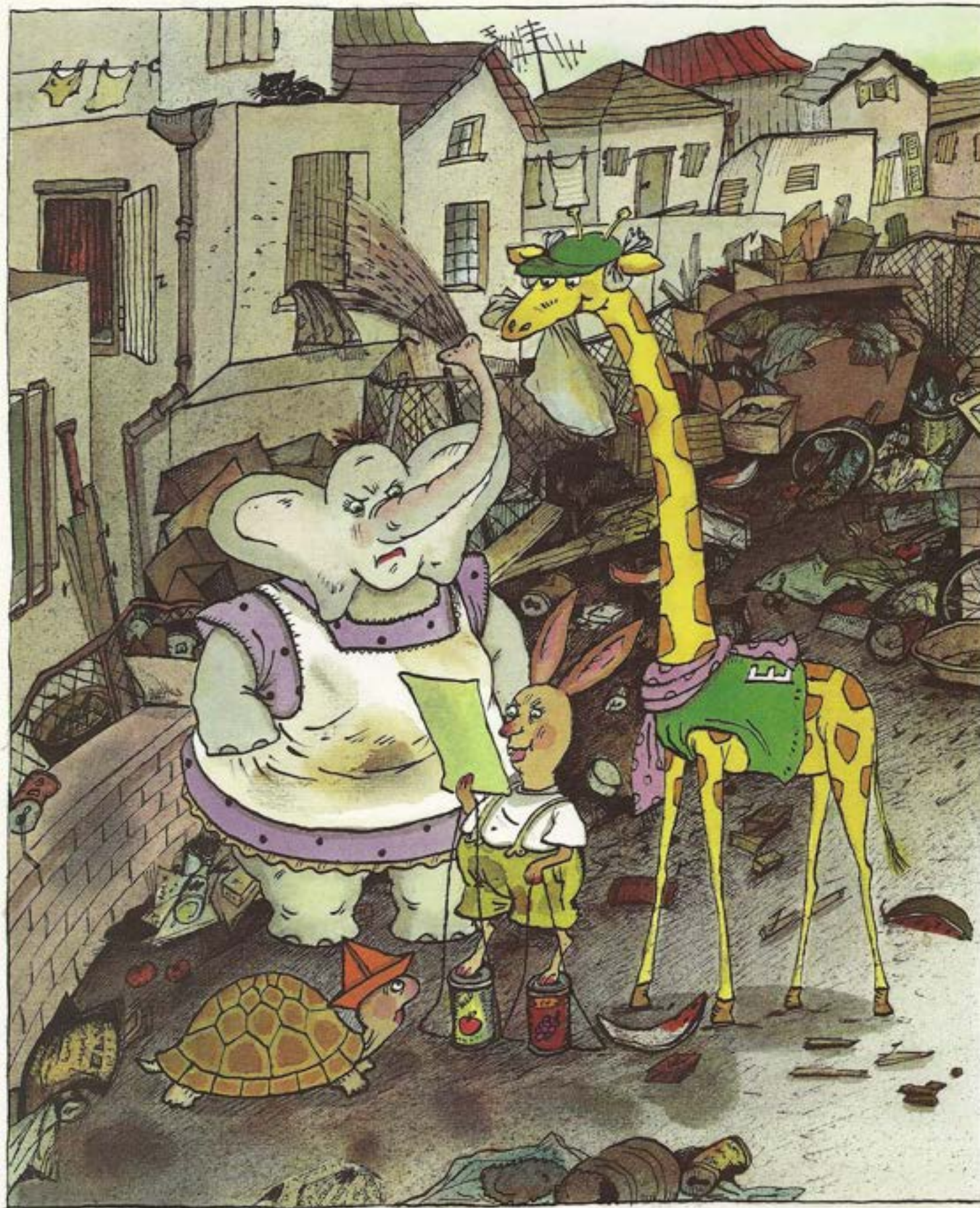
הארנבון נבון שהיה מדדה על קבים שעשה מפחיות משקה.
והצב בוצי, שבכל פעם שנשרו עליו עתון או קופסת קרטון,
היה צורח: "השמים נפלו! השמים נפלו!"

יום אחד נפגשו ארבעת החברים ברחוב. בום-בום-בום דדה
 נבון על קבית הפחיות שלו. הוא נזף בהתרגשות בדף ניר ירק
 וקרא בקול את הכתוב: "ראש העיר מכריז על תחרות פח
 הזקב!"

"תחרות פח הזקב!" נבהלה תרו ויזקה מפיה מסטיק שנגמר
 לו הטעם. "צריכים לצבץ את כל הפחים בזקב! מה נעשה? הרי
 עשינו מהם קסדות."

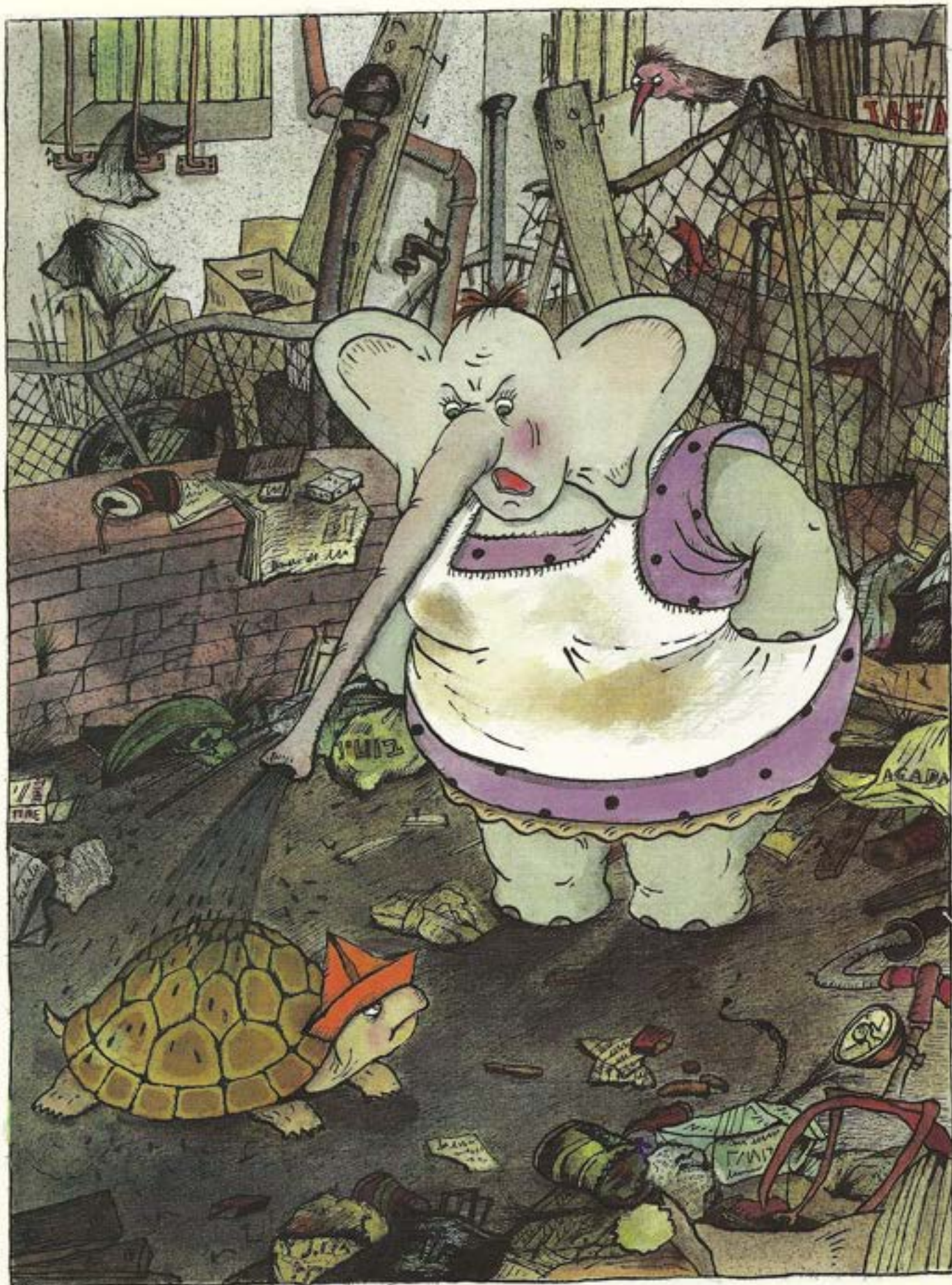
"ותפים," הוסיפה חזקיה.
 "ושרפרפים," אמר בוצי.

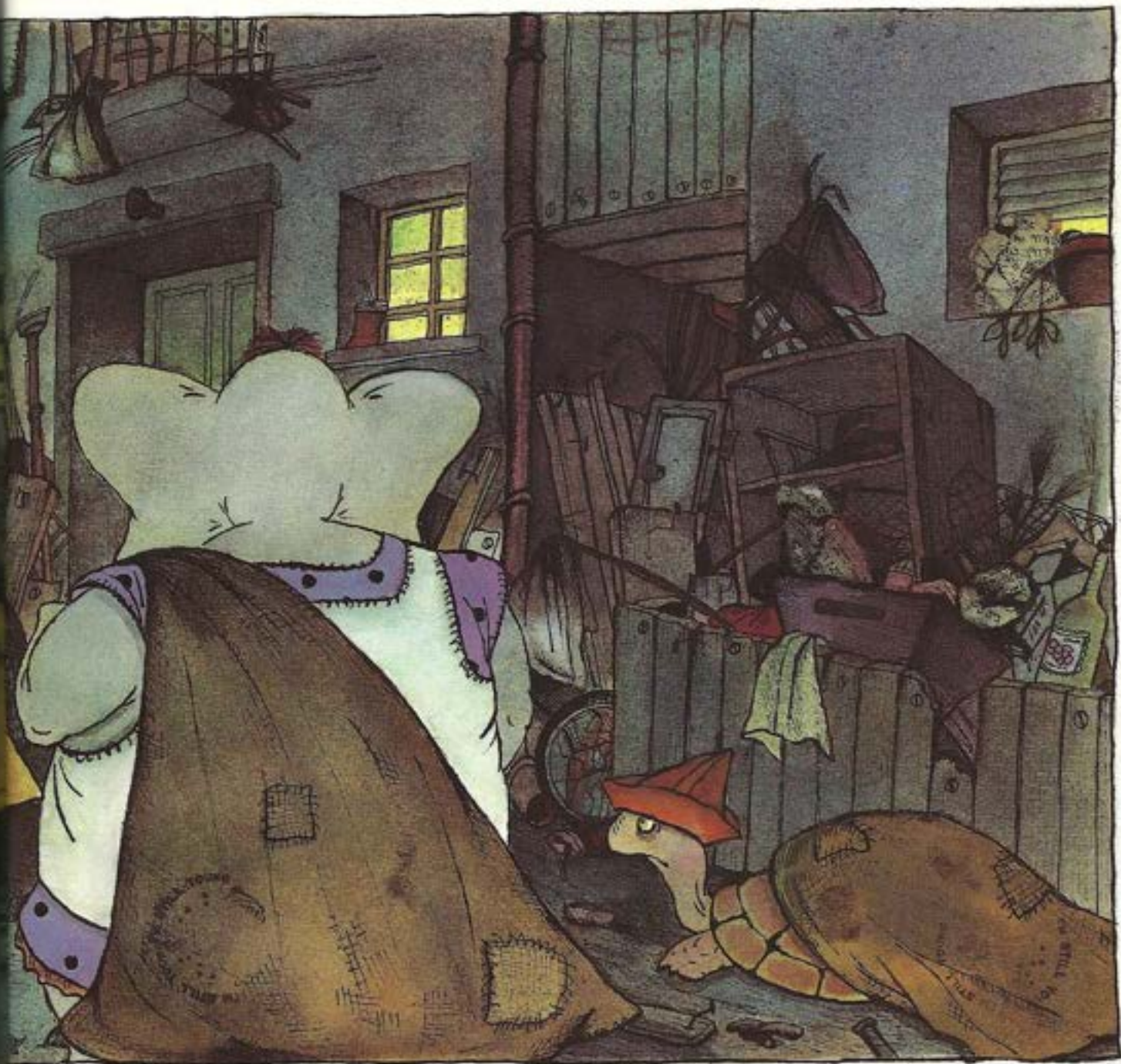

"בתחרות פח הזהב אין צריך בפח זהב," הרגיע גבון את חבריו. "בתחרות יעניק ראש העיר פח מזהב לשכונה הנקיה והמטפחת ביותר."

ארבעת החברים הביטו זה בזה: מה נעשה?
"יש לי רעיון מצוין," קפצה חדקה. "נבקש מראש העיר שיחליף את התחרות. במקום תחרות על השכונה הכי נקיה — יכריז תחרות על השכונה הכי מלכלכת. בסוף הכל יצטרכו להחליף מלה אחת. כך נזכה בקלות בפח הזהב."
"ראש העיר לא יסכים," אמר בוצי. "כי בתחרות צריך להתאמץ. כמו בתחרות ריצה או קפיצה."
"וגם אם נתאמץ חזק מאד," הוסיף בעצב, "אני לא בטוח שנזכה. בשבוע שעבר התגנבתי לשכונה ב' דרך פרצה שגלית בנדר. טילתי שם על העשב. הוא היה כל כך ירק ונעים. לא כמו אצלנו, מלא קלפות של גרעינים." בוצי נעץ מבט בחדק של חדקה.

חדקה רתחה מנעם: "אתה רוצה להגיד שבגלל גשם הקלפות שלי לא נזכה בתחרות? ומה עם השקיות שתרו תולה על העצים? והפחיות שנבון מפזר בכל השכונה?"

"חֲבֵרִיהַ", אָמַר בּוֹצִי, "יֵשׁ לִי רַעֲיוֹן. בּוֹאוּ נוֹרִיד מִהֶעֱצִים
אֶת הַשִּׁקְיוֹת שֶׁל תֵּנוּ וְנִמְלֵא בָהֶן אֶת הַקְּלָפוֹת שֶׁל חֲדָקָה, אֶת
הַפְּחִיּוֹת שֶׁל גִּבּוֹן וְ..."
"יֵשׁ לִי רַעֲיוֹן יוֹתֵר טוֹב!" קִפֵּץ גִּבּוֹן. "אֶלְחֹשׁ אוֹתוֹ בְּאֶזֶן לְכָל
אֶחָד מֵכֶם."

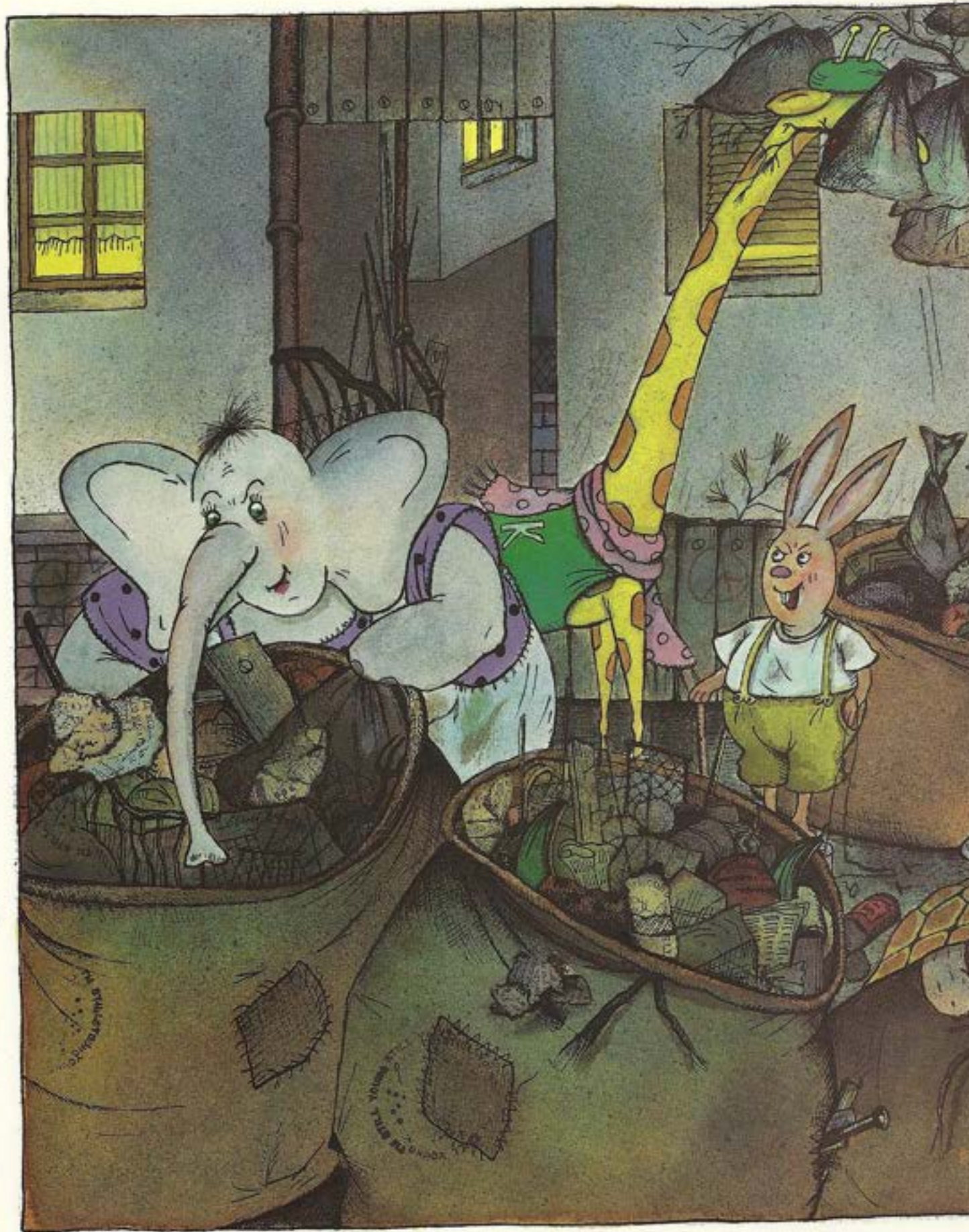
קשינרד הלילה, התאספו תרן, חדקיה, נבון ובוצי. כל אחד
מהם גרר אחריו שק גדול.

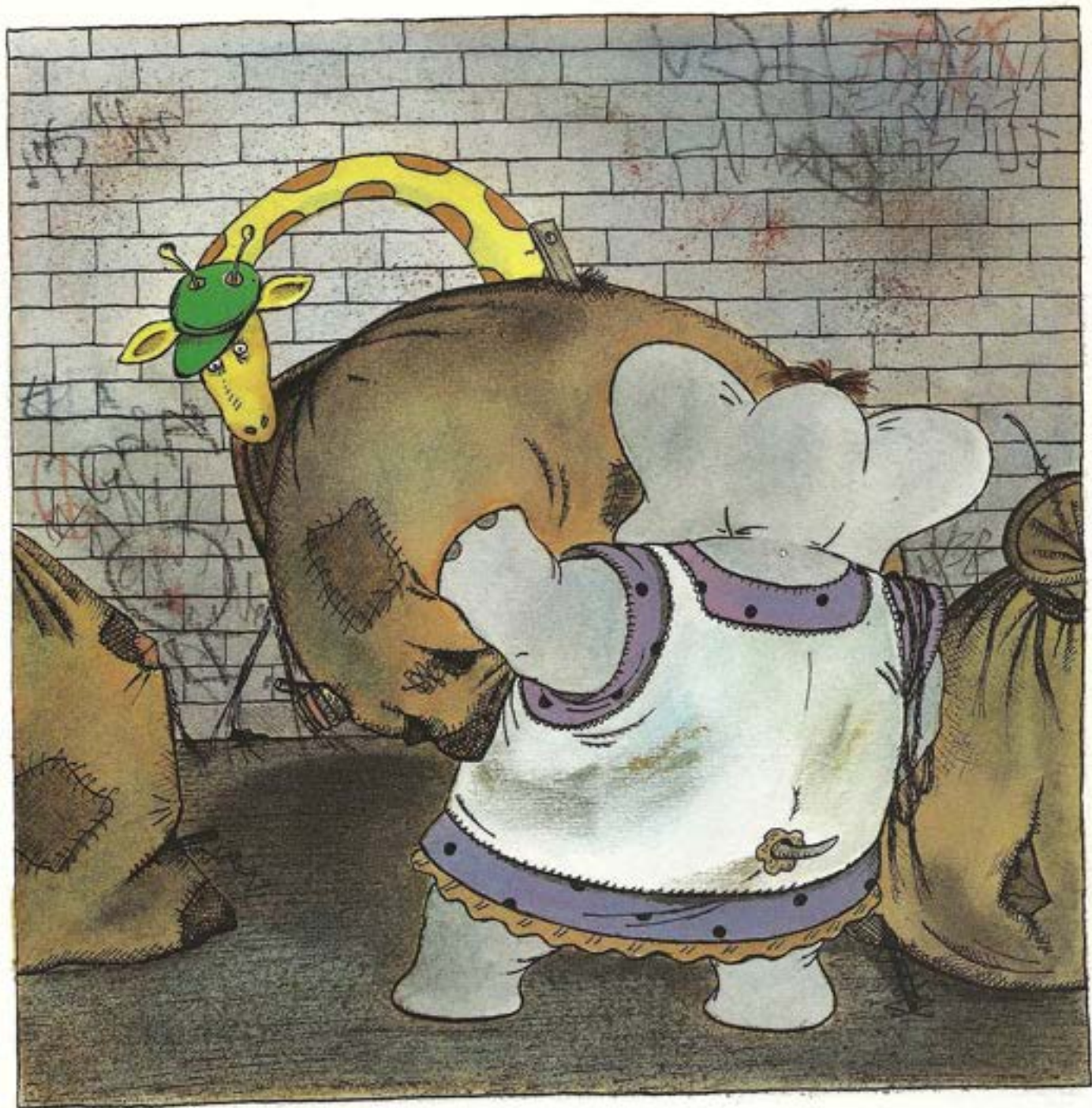
"לֵאסֹף עַד הַסּוֹף" – קְרָאוּ בָּלֶם וְהַחֲלוּ אוֹסֶפִים לַתּוֹךְ
הַשָּׂקִים:

שָׁקִיּוֹת, פַּחֲיוֹת, בִּקְבוּקִים,
קוֹפְסָאוֹת, אֲרִיזוֹת-מִמֶּתֶקִים,
קֶרְטוֹנִים, עֲתוּנִים,
מִקְלוֹת-שִׁלְגוֹנִים,
בְּרָזִלִים, סִמְרִטוּטִים,
גְּרוּטָאוֹת-רְהִיטִים,
חִפְצִים שְׁבוּרִים
וְכָל מִינֵי שִׁנִּירִים.

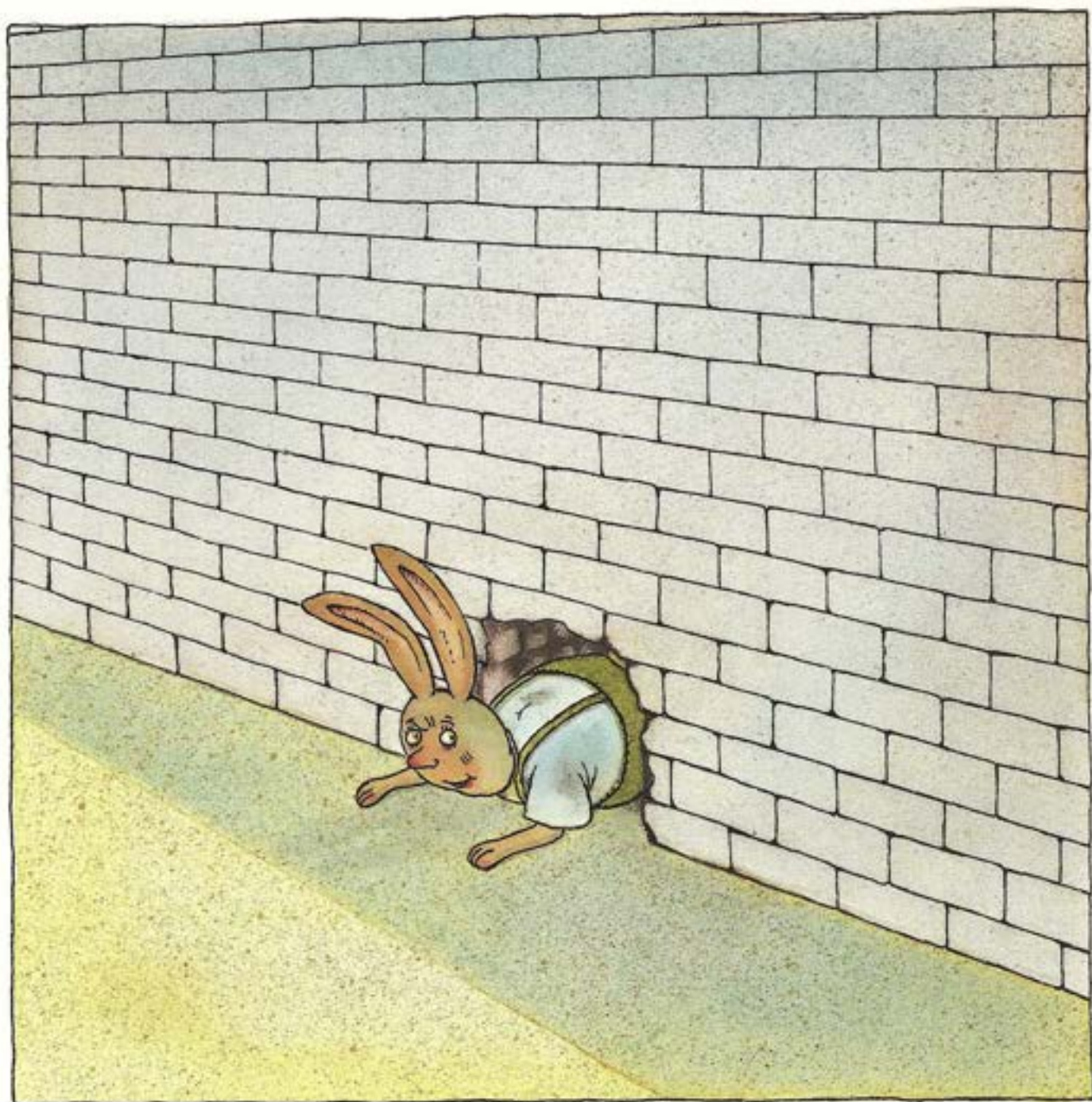
כְּשֶׁנִּמְלָאוּ הַשָּׂקִים עַד אֶפֶס מְקוֹם,
הִכְרִיז גְּבוּר: "וַעֲכָשׁוּ – מִשָּׁךְ וּשְׁפָךְ!"

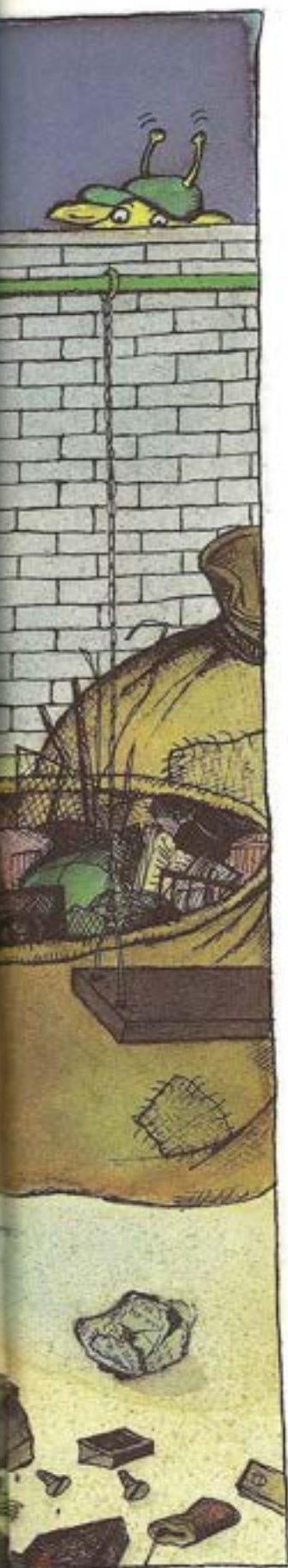

החבורה החלה גוררת את השקים העמוסים לעבר הגדר
 שהפרידה בין שתי השכונות. בוצי הוביל אותם לפרצה שגלה.
 הוא ונבון דחקו את גופם דרך החור הקטן ועברו לשכונה ב'.
 תרן וחדקיה הטילו לעברם את השקים.

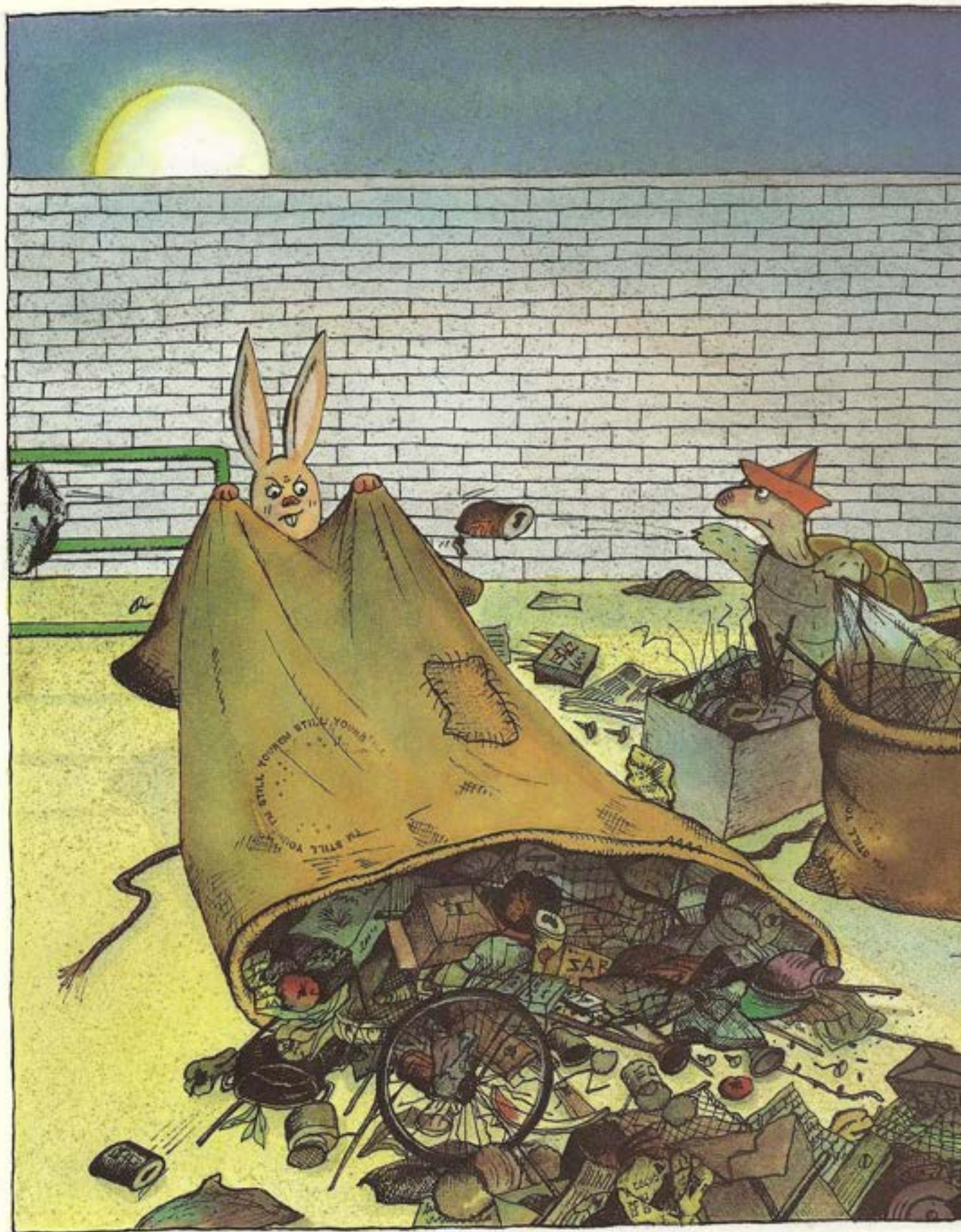

הִנֵּחַ הָאִיר עַל הַחֹל הַזֶּהב בְּגֹן הַשְּׁעִשׁוּעִים שֶׁל שְׂכוּנָה ב'.
נָבוֹן וּבֹצֵי הַחֹל לִפְזָר:

שְׁקִיּוֹת, פַּחֲיוֹת, בְּקִבּוּקִים,
קוֹפְסָאוֹת, אָרִיזוֹת-מִמֶּתֶקִים,
קֶרְטוֹנִים, עֲתוֹנִים,
מְקִלּוֹת-שִׁלְגוֹנִים,
בְּרָזִלִים, סִמְרֵטוֹטִים,
גְּרוֹטָאוֹת-רְהִיטִים,
חִפְצִים שְׂבוּרִים
וְכָל מִינֵי שִׁנִּירִים.

וּלְפֶתַע — — —

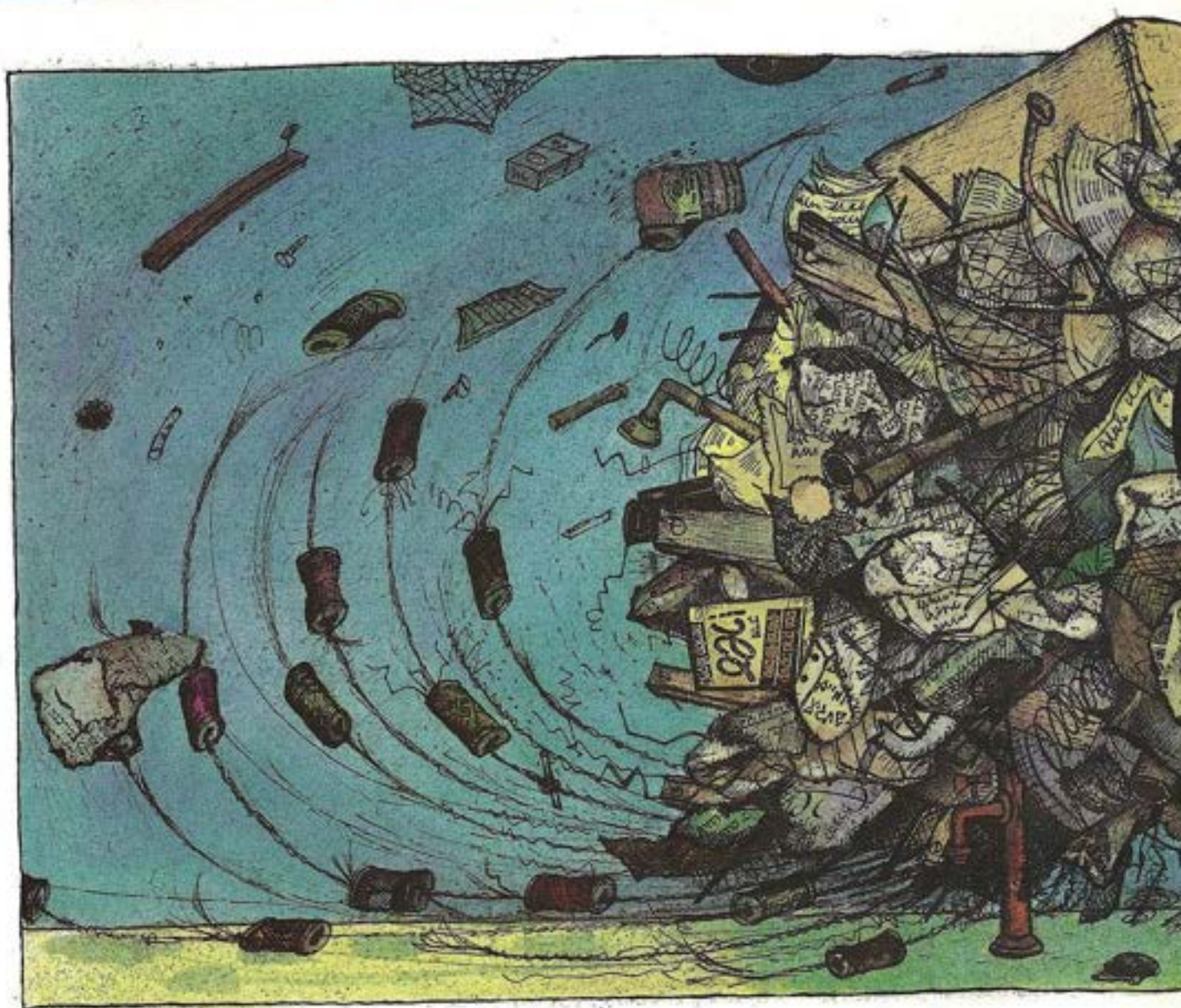

רוח גדולה באה.

פסות ניר הסתחררו באויר. שקיות, עתונים, סמרטוטים
התעופפו לכל עבר. ברזלים שבורים וחלקי־רהיטים התרוממו
מעל פני האדמה כמו גלים סוערים.

"העולם נחרב! העולם נחרב!" צעק בוצי ונאחז בכל כחו
בנדנדה שנעה בפראות.

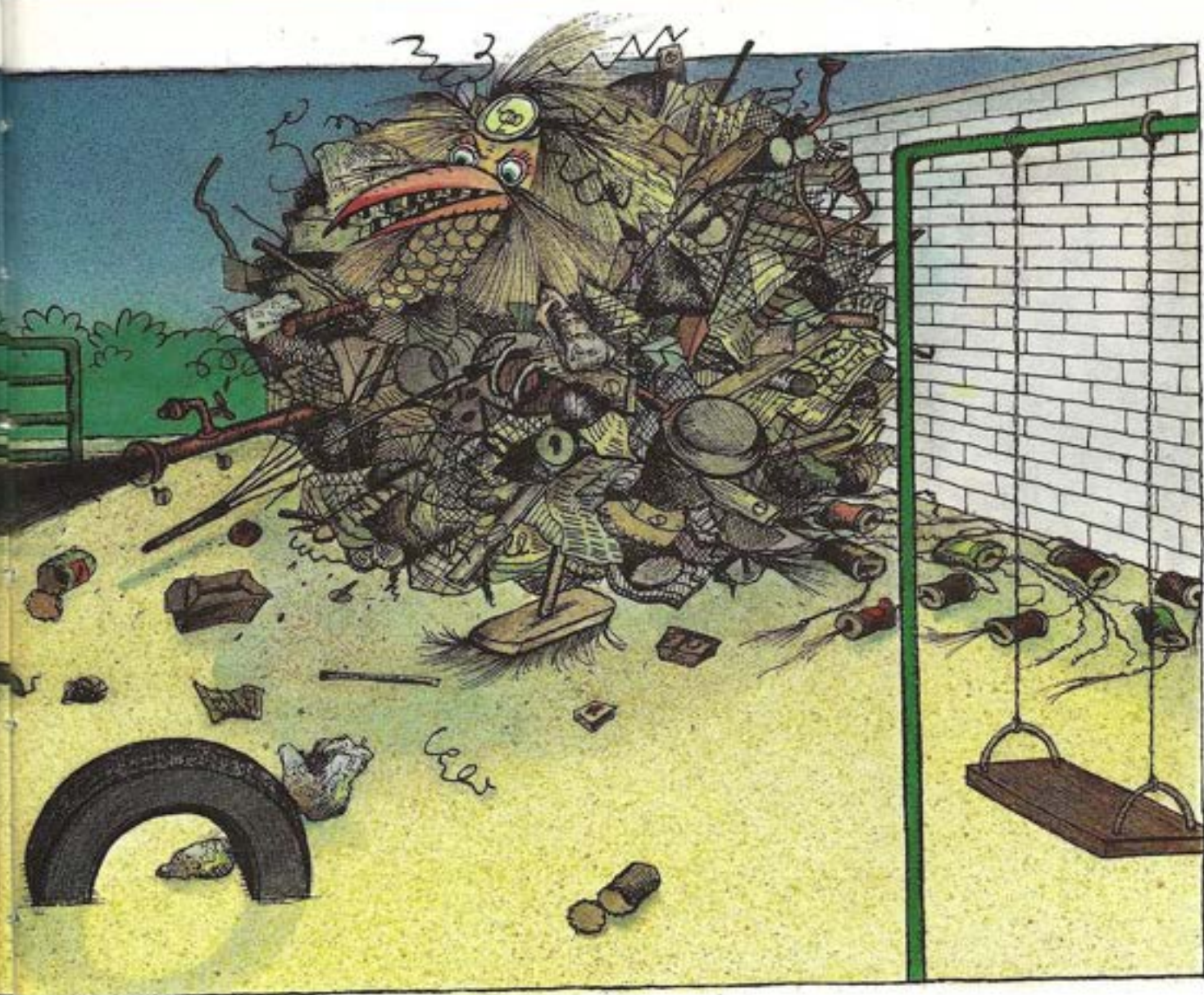
מתוך הסערה הגיחה מפלצת ענקית.
 זנב הפחיות שלה שקשק ברעש מחריד.
 גופה היה מכסה שקיות חטיפים מרשרשות
 ועל גבה — יבלת קרטון ענקית.
 פנס שבור הציץ מאמצע מצחה
 וגלגל אופנים עקם השתלשל מאזנה.
 זכר-הפקקים שלה הטלטל הנה ונה
 ורגלה — צנור חלוד — השמיעה חריקת אימים.

"מ...מ... מי את?" רעד קולו של נבון.
המפלצת פָּעָרָה אֶת פִּיהָ וְחָשְׁפָה שְׁנֵי טוּרִים שֶׁל קוֹפְסָאוֹת
גְּפָרוּרִים:

"אֲנִי הַזְּבֻלָּצַת!
שׁוֹצֶפֶת, קוֹצֶפֶת!
לָמָּה קִרְאתָם לִי?
לָמָּה הִפְרַעְתָּם לִי?
שְׁנִים אֲנִי רוֹבֶצֶת בְּנַחַת,
בְּשִׁכּוּנְתְּכֶם הַמְּזֻנַּחַת.
אוֹכֶלֶת, זוֹלָלֶת מְלֵא הַצֵּלַחַת,
חוֹטֶפֶת, טוֹרֶפֶת, מְשַׁמֵּינָה, מִתְנַפֶּחֶת.

וּמָה יִקְרָה לִי כָּאוֹ?
הִילָדִים יִקְחוּ אוֹתִי מִחֵר לָנוּ.
יִשְׁחָקוּ, יִפְרְקוּ,
יִגְזְרוּ וַיִּדְבִּיקוּ.
מִמֶּנִּי, הַזְּבֻלָּצַת מִיָּמִים-יָמִימָה
יַעֲשׂוּ תַמוּנָה — מִתְּנָה לְאַמָּא."

היא נופפה במטרייה השבורה שבגדה וקראה:

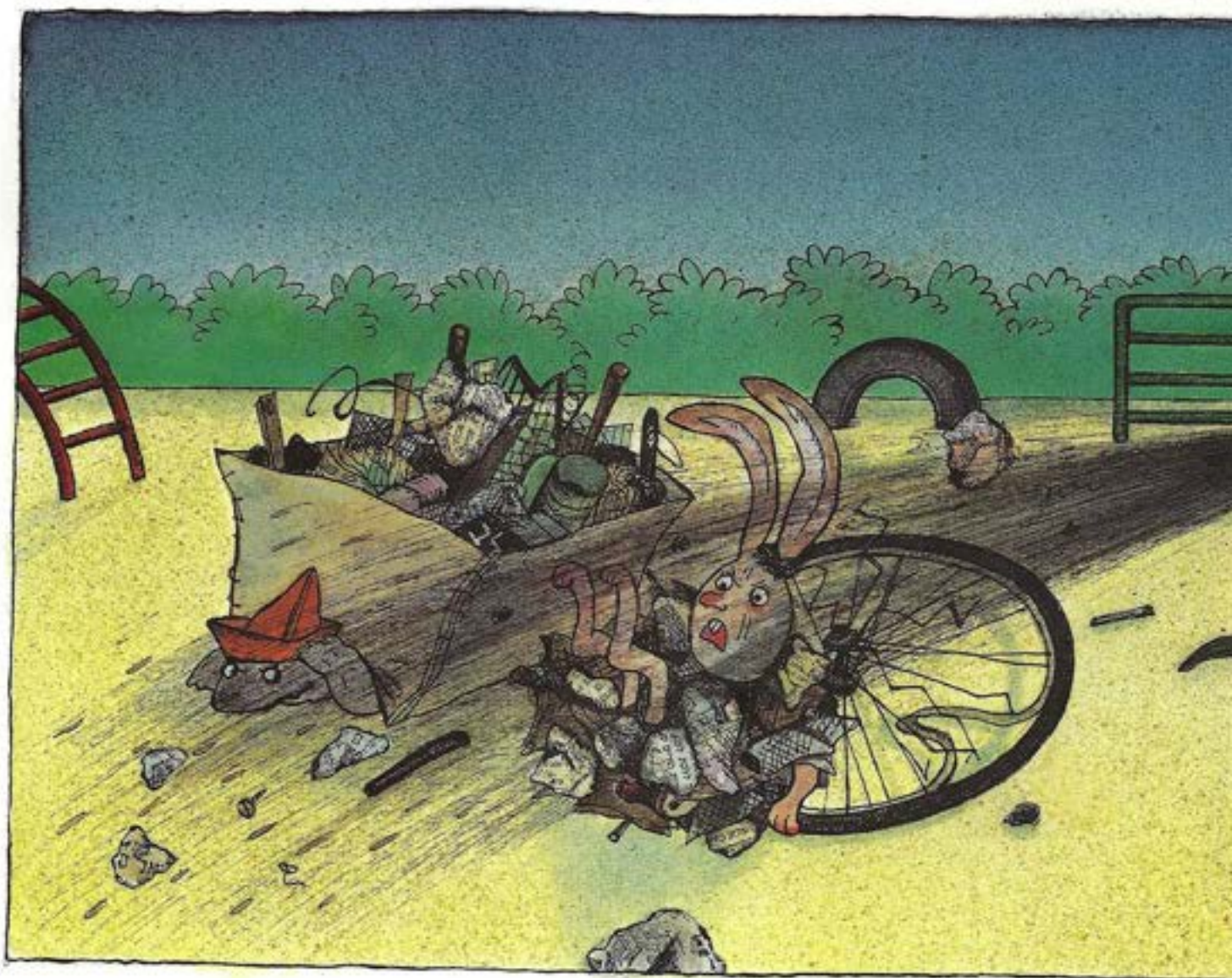
"אתם תשלמו על כל התעלולים:

אני אהפוך אתכם לזבלולים!"

הזבלצת הצליפה באויר בזנב הפחיות שלה והשליכה על בוצי
את קופסת הקרטון שצמחה על גבה.

"השמים נפלו, השמים נפלו!" צרח בוצי ונעלם. במקומו
הופיע זבלול-גב.

הזבלצת הטילה על גבון את גלגל-האופניים העקם שהשתלשל
מאזנה.

הגלגל דבק בזנבו של הארנב, גלגל אותו, טלטל אותו, עד
שנעלם. במקומו הופיע זבלול-נב.
זבלול-נב וזבלול-נב בקשו להמלט.
הזבלצת כונה לעברם את רגלה החלודה והתיזה עליהם
סילון של מים עכורים.
הזבלולים רצו והחליקו, החליקו וקמו, קמו ורצו, רצו
והחליקו.
"לו רק מצאתי זוג פחיות לעשות מהן קבצים," חשב זבלול-נב
בלבו, "הייתי יכול לרוץ יותר מהר."

מן העבר השני של הגדר צפו חֲדָקָה ותָּרַן בַּמִּתְרָחַשׁ.
"מִכְרָחִים לְהַפִּיל אֶת הַזְּבֻלָּצַת בַּפֹּחַ," לְחַשָּׁה חֲדָקָה.
"אַבֵּל אֵין לָנוּ פֹּחַ," הַנִּידָה תָּרַן בְּרֹאשָׁה. "הָרִי עָשִׂינוּ מֵהַפָּחִים
תַּפִּים, קִסְדוֹת..."

"לְהַפִּיל מִיִּשְׁהוּ בַּפֹּחַ זֹאת אוֹמֶרֶת לְסִדֵּר אוֹתוֹ," הִסְבִּירָה
חֲדָקָה. הִיא נִפְנְפָה לְעֵבֶר הַזְּבֻלָּצַת בְּחֶדֶק מְלֵא קִלְפוֹת שֶׁל
גִּרְעִינִים.

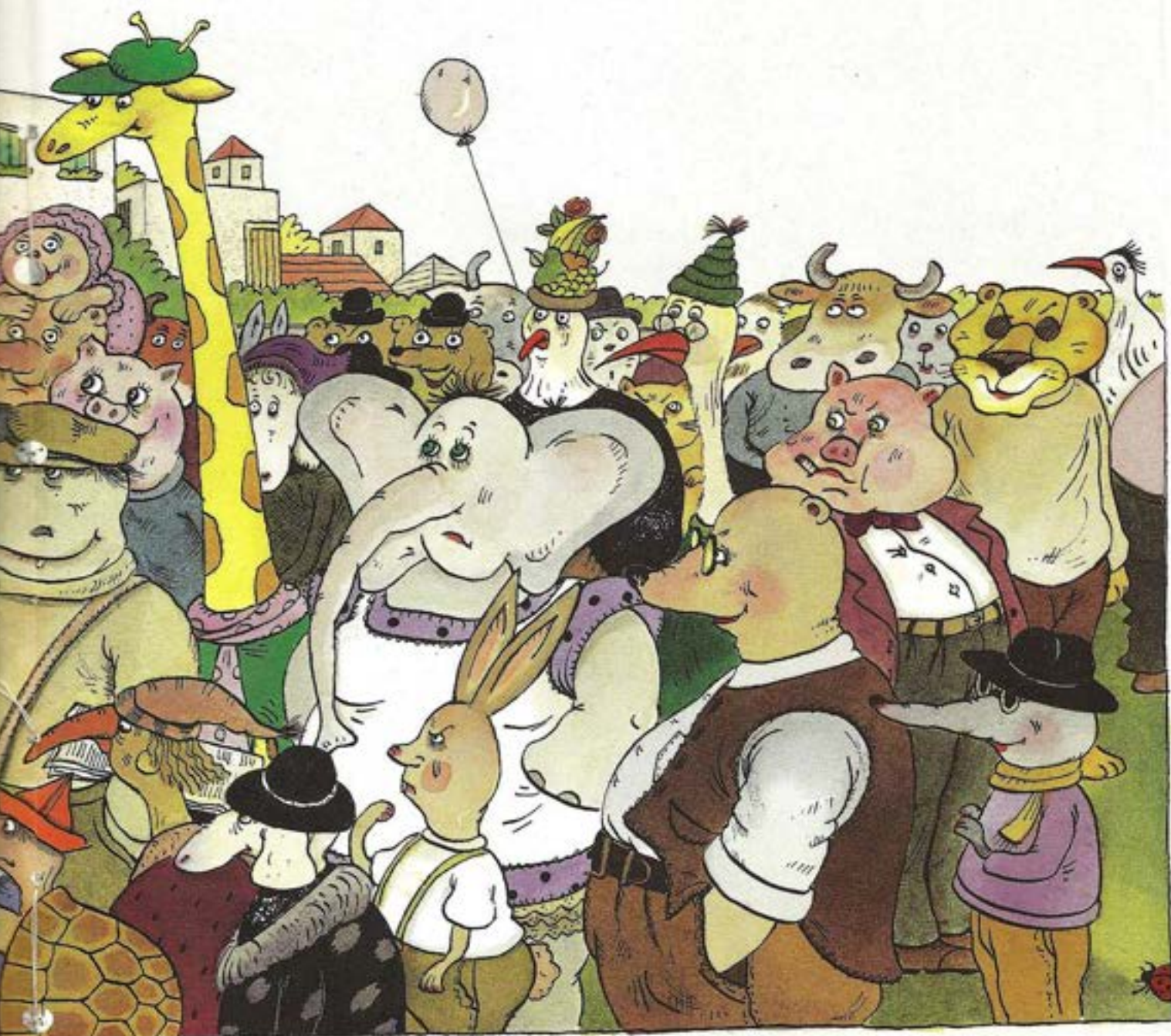
הַזְּבֻלָּצַת זִנְקָה לְעֵבֶרָה, אֶל הַגֹּדֶר.
זְבֻל־נָב הִתְגַּנֵּב אֶל הַזְּבֻלָּצַת מֵאַחֹר, תַּפֵּשׁ בְּזִנְבָה וְתִלֵּשׁ מִמֶּנּוּ
פַּחִית.

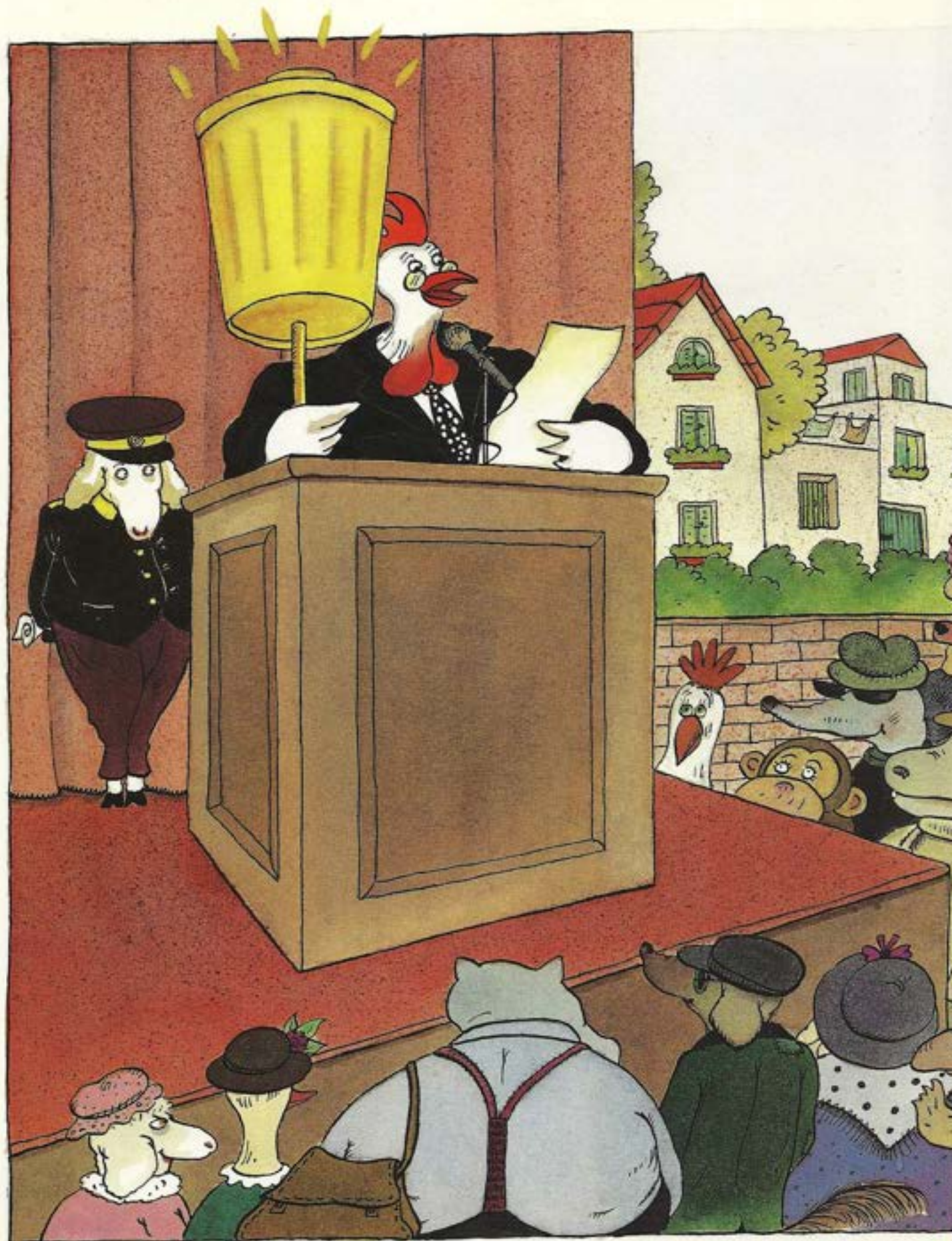
"אִי!" קִפְצָה הַזְּבֻלָּצַת.
"זֶה לֹא אֲנִי!" קָרָא זְבֻל־נָב בְּבִהָלָה וְהִעִיף אֶת הַפַּחִית
שֶׁבִידוֹ הִרְחִק בְּגוֹן הַשַּׁעֲשׂוּעִים.
"בוֹם!" נִשְׁמַע קוֹל חֲבָטָה. הַפַּחִית נָפְלָה יָשָׁר לְתוֹךְ פֹּחַ.
"נִפְלָתִי בַּפֹּחַ! נִפְלָתִי בַּפֹּחַ!" זָעָקָה הַזְּבֻלָּצַת.
"נִפְלָתָ בַּפֹּחַ — מִגִּיעַ לָךְ!" צִהַל זְבֻל־נָב, תִּלֵּשׁ פַּחִית נוֹסֶפֶת
מִזִּנְבָה, וִטְרַח — לַפֹּחַ.

"פַּחֲחֶח... פַּחֲחֶח... פַּחֲחֶח..." חִרְחְרָה הַזְּבֻלָּצַת וְנִפְחָה אֶת
נִשְׁמָתָה.

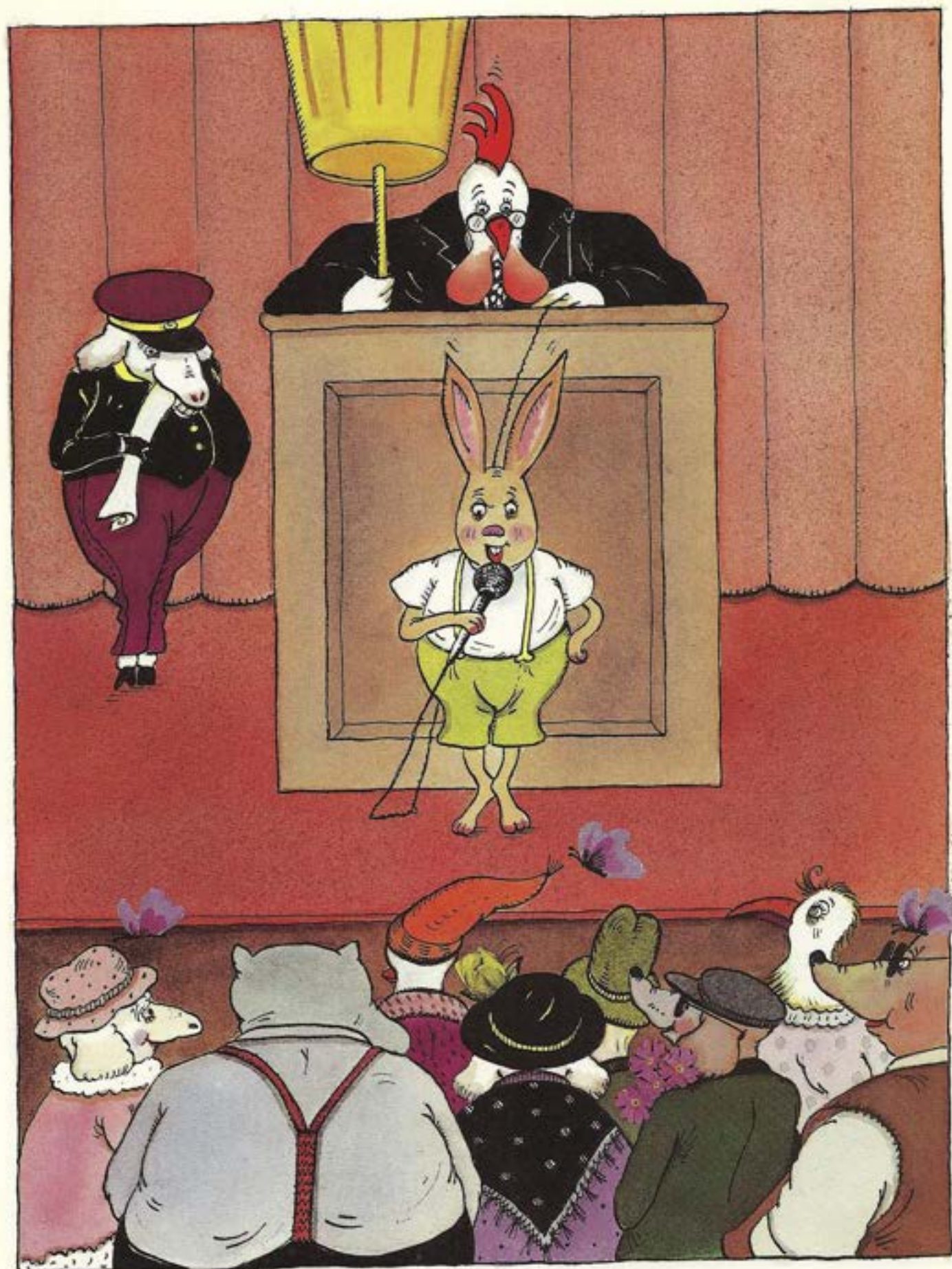

תושבי העיר נאספו לטקס הענקת פח הזהב.
 ראש העיר הוציא מכיס חלצתו את הנאום וקרא: "בתחרות
 על השכונה הנקייה והמטפחת ביותר זכו שתי שכונות: שכונה
 א' ושכונה ב'. אך מכיון שיש לנו רק פח זהב אחד, החלטנו
 להעניקו לשכונה ב'. זאת בזכות הפסל היפה שעשו ילדי
 השכונה מפל הפסלת שאספו."

"מכרחים לעשות משהו, מלמל בוצי, "הרי הפסל הוא שלנו.
 פח הזהב מגיע לשכונה שלנו, לשכונה א'!"
 "אבל איך נספר מה עשינו?" לחש נבון.
 "כדי לזכות בתחרות צריך להתאמץ וצריך גם אמץ," אמר
 בוצי. "אם התאמצנו ועשינו, צריך שיהיה לנו גם אמץ לספר
 מה שקרה."
 "הפסל הזה הוא שלנו!" קרא נבון. הוא זנק אל הבמה וספר
 לקהל הנדהם את ספורה של הזבלצת.
 כשסיים, הושיטה חדקיה את החדק שלה לכיס חלצתו של
 ראש העיר, שלפה משם ניר וזרקתה לפח.
 ראש העיר צחק: "אם כך, אני מציע שנהרס את הגדר בין
 שתי השכונות, נציב במקומה את הפסל, נעמיד למרגלותיו את
 פח הזהב — ונטע מסביב גן."

וכך היה.

מאז עומד פסל הזבלצת במקום שבו הפרידה גדר בין שתי השכונות.

לרגלי הפסל נצב פח הזהב ומסביב משתרע גן מרהיב. מושיות מטילות על העלים, פרפרים ססגוניים פורחים באויר וגמות העצים מקפות אבנים קטנטנות לבנבנות.

מספרים שבלילות מביטה הזבלצת סביבה ומחפשת

עטיפ של חטיף,

מקלון של שלגון,

שבר זכוכית,

שקית או פחית,

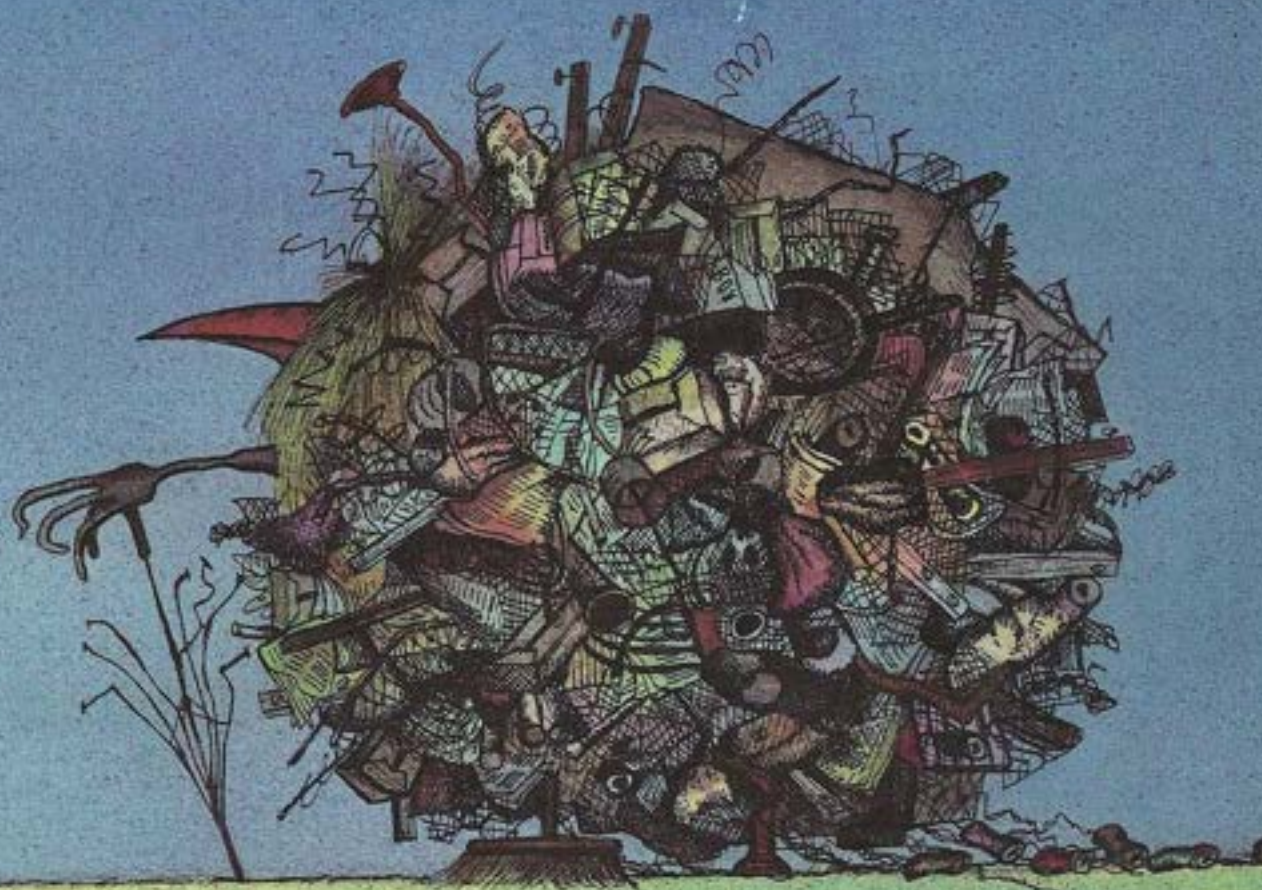
מסטיק דבוק,

גיר או בקבוק.

וכשהיא רואה, היא מצליפה בזנב הפחיות שלה כל כך חזק

שכל הכוכבים רועדים.

נַעֲמִי בֶן-גּוֹר

הוֹבֵלֵצִים

איורים: גיל-לי אלון קוריאלי